

ŠTORKLJA

ŠOLSKI ČASOPIS
POŠ BLAGOVNA
2020/2021

KAZALO

UVODNIK	4
PROJEKTI	5
Trajnostna mobilnost v vrtcih in šolah	5
Tek podnebne solidarnosti	6
Naj zaživijo odri	7
Naša mala knjižnica	10
TEKMOVANJA IN NATEČAJI	11
Natečaj Metelkovo pero	11
Likovni natečaj Moja domovina – pridelam in jem domače	12
Zlato priznanje iz Vesele šole	13
Naj bralni kotiček	14
Likovno-literarni natečaj	15
Odlični rezultati naših učencev na državnem tekmovanju Logična pošast	15
Tekmovanje v svetu glasbe	16
V ŠOLI	18
Prvošolci radi beremo	18
Kaj bom, ko bom velik?	20
Kako sem se naučil ...	26
Izdelava pošastka	30
Pust	31
Kako preživljamo čas v podaljšanem bivanju	31
Čas korone	36
1. c na daljavi	36
Podaljšano bivanje na daljavo	37
Radi imamo živali	39
Obiskovalci v 1. razredu	39
Moj pes	40
Moje domače živali in moj dan na kmetiji	41
Postajam čebelarka	42
Potovanje v domišljijo	43
Nadaljevanje Miškolina	43
Jaz šolska torba	44
Božičkove težave	45
Kako Hopek prazuje božič	46

Lučka dostavlja darila	48
Sladka šola	54
Štorklja Mija in štrk Maks	60
Pišemo, pesnimo	62
Razredna himna	65
Razvedrilo	67
Vabilo	69

UVODNIK

Dragi bralci Štorklje!

Letošnje šolsko leto je bilo za vse nas zagotovo najbolj nenavadno šolsko leto, odkar obstaja devetletna osnovna šola na Blagovni. Več mesecev je naša že skoraj 120-letna »gospa« samevala, mi pa smo mesece prebili doma, v karanteni. V tem času je pouk potekal na daljavo, kar je bilo za nas vse, učence, učiteljice in starše, nekaj povsem novega. Poleg občasnih stisk in težav pa nam je to obdobje zagotovo prineslo tudi marsikaj pozitivnega. Iz vaših prispevkov, ki so zbrani v tem časopisu, se da začutiti, da vam lahko samo čestitam za delo in dosežke v tem obdobju. Bili ste pridni in odgovorni.

Kljub vsemu pa je večji del letošnjega šolskega leta potekal povsem običajno, za šolskimi zidovi, o čemer boste lahko marsikaj zanimivega prebrali tudi v letošnji Štorklji. Zahvaljujem se vsem učencem in učenkam, ki ste prispevali svoje pisne ali likovne izdelke, vsem skupaj pa želim prijetno branje in čim bolj brezskrbne počitnice!

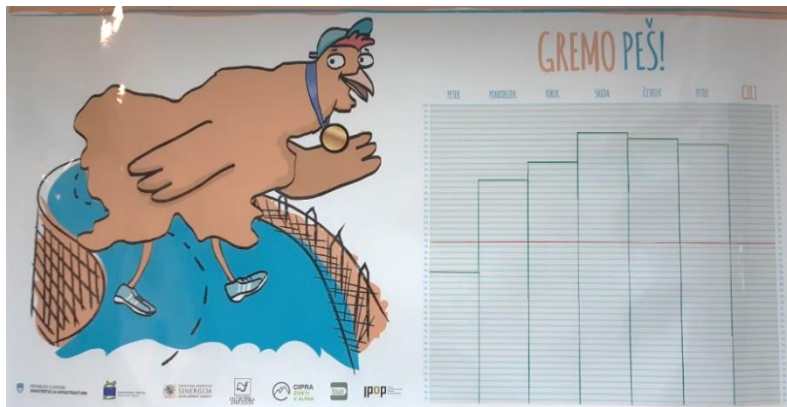
Letos ste si jih vsi še posebej zaslužili!

Vodja POŠ Blagovna

Petra Artnak

PROJEKTI

Trajnostna mobilnost v vrtcih in šolah

Letošnje šolsko leto smo sodelovali v državnem projektu **»Trajnostna mobilnost v vrtcih in osnovnih šolah«**. Pri pouku smo se seznanili o tem, kaj je trajnostna mobilnost in na omenjeno

temo izvajali različne dejavnosti ter ustvarjali. Glavni del projekta **»Gremo peš s kokoško Rozi«** smo izvajali v mesecu aprilu. Učenci in učenke so bili spodbujeni, da za prihod v šolo uporabijo trajnostne načine (hoja, javni prevoz, skiro ...). Pozitiven rezultat je bil očiten, saj se je v času izvajanja dejavnosti prihod v šolo na trajnostne načine izboljšal za kar 50 %. Dosegli smo res odličen rezultat! Čestitke učencem in učenkam POŠ Blagovna!

Kolektiv POŠ Blagovna

1. c

2. c

Tek podnebne solidarnosti

Učenci in učenke POŠ Blagovna so, kot že nekaj let, tudi letos sodelovali v projektu Tek podnebne solidarnosti, ki ga spodbuja Karitas. V ta namen se je z učenci

posameznih razredov naprej izvedla pogovorna delavnica o problematiki podnebnih sprememb v povezavi z revščino v Afriki, v okviru katere so spoznali dečka Nangira. Vsak učenec si je na delavnici izdelal »stopalo«, na katero je zapisal svoj namen teka. Učenci so

najpogosteje tekli v znamenje solidarnosti do tistih, ki nimajo dovolj hrane in vode, do tistih, ki so jih prizadele posledice podnebnih sprememb ali do tistih, ki ne morejo teči iz različnih razlogov. Na koncu delavnice so se odločili še za nekaj dejanj, s katerimi bodo zmanjšali vpliv na okolje. Najpogosteje so se odločili, da bodo poskusili čim večkrat iti peš ali s kolesom, bodo zapirali pipo, ugašali luči ...

Zaradi preventivnih ukrepov, ki trenutno vladajo, so učenci na teku sodelovali po razredih. Zaradi tega je tek potekal v ponedeljek, 31. 5. 2021, za učence 1. c, 3. c in 5. c in v torek, 1. 6. 2021, za učence 2. c in 4. c. Učenci so tekli nasmejani, motivirani, da pretečejo čim več in na ta način gradijo krog solidarnosti okoli planeta Zemlje. Pomembno vodilo teka je bilo: »Prihodnost je v naših rokah.« Učenci in učenke so tako skupaj pretekli 701 krog, kar znaša kar 175 kilometrov in 750 metrov.

Na koncu so učenke četrtega razreda po naključju našle pikapolonico in si, preden je ta poletela v zrak, zaželele, da bi vsi otroci na svetu imeli dovolj hrane in vode. To pa je lepo, kajne? 😊

Naj zaživijo odri

Razglasitev jubilejnega leta Josipa Ipavca je k ustvarjanju spodbudila tudi učiteljico Alenko Gradišnik in učence 3. razreda na POŠ Blagovna. Začelo se je z izdelovanjem možičkov s priključitvijo ostalim učencem v občini. Ob poslušanju baletne glasbe so učenci nadaljevali z izdelavo klobučkov, cofov in začeli uživati v izzivu učenja baletnih gibov. Nastala je prava mini baletna predstava, v kateri so učenci po dolgem času,

sicer brez občinstva, na odru zaplesali z velikim navdušenjem. Izdelali so tudi kratek film, ki si ga lahko ogledate na šolski facebook strani.

Možički učencev 3. c

Baletna predstava

Učenci 3. c razreda

Izdelava klobučkov in cofov

Naša mala knjižnica

Projekt Naša mala knjižnica je namenjen spodbujanju branja med osnovnošolci ter povezovanju in kroženju mladinskih avtorjev v evropskem prostoru.

Pri KUD Sodobnost International se že vrsto let trudijo, da bi mladim bralcem zagotavljali kakovostna literarna dela, širili njihova obzorja in jih seznanjali z literaturo tistih evropskih držav, katerih prevodi v slovenščino so prej izjema kot pravilo. Vse to in še več že vrsto let združujejo v projektu NMK, ki je namenjen osnovnošolcem in njihovim mentorjem. Skozi zadnjih šest let, odkar Naša mala knjižnica poteka po slovenskih osnovnih šolah, so sodelovali z več kot 300 vrtci in šolami, s številnimi slovenskimi mladinskimi pisatelji in ilustratorji, s tujimi veleposlaništvi in avtorji, ki so pripomogli k boljšemu prepoznavanju različnih kultur, razpisali so mnoge likovne in literarne natečaje ter natisnili več deset tisoč Ustvarjalnikov, s pomočjo katerih lahko otroci poustvarjajo na temo izbranih knjig.

Bralni projekt NMK je poleg novih Ustvarjalnikov z zabavnimi nalogami na temo izbranih knjig prinesel marsikatero presenečenje. Mladi bralci so spoznavali avtorje iz Poljske, Litve, Latvije, Estonije, Hrvaške in Slovenije ter raziskovali kulturne raznolikosti treh držav.

Koordinatorica projekta NMK Alja Benkoč Sušnik

TEKMOVANJA IN NATEČAJI

Natečaj Metelkovo pero

Drugošolci s podružnice Blagovna so se odzvali povabilu k sodelovanju pri projektu Metelkovo pero, ki to šolsko leto poteka že petič po vrsti. Tako likovni kot tudi literarni natečaj z naslovom BRANJE – NEMINLJIV KOŠČEK OTROŠTVA je mlade likovne ustvarjalce spodbudil k izvirni upodobitvi svojih knjižnih junakov.

Veččlansko komisijo pa je likovni izdelek Glorie Klanjšek z vsebinsko bogatim motivom in domiselnimi kombinacijami likovnih tehnik najbolj prepričal, saj je osvojila prvo mesto. Vsi sodelujoči drugošolci so prejeli priznanja za sodelovanje, Gloria pa unikatno Metelkovo pero.

Mentorica Petra Artnak

Likovni natečaj Moja domovina – pridelam in jem domače

Mladi likovniki so se odzvali povabilu Kulturnega društva Naša zemlja na likovni natečaj "Moja domovina – pridelam in jem domače". Vsi so na svoj način izrazili odnos do lokalno predelane hrane, za kar jih je strokovna komisija odlično ocenila in jih za trud nagradila s priznanji.

Franu Obrezi, Aleksu Svetelšku, Lei Černoša, Teji Štrukelj in Manci Lukanc, želimo še naprej uspešno in ustvarjalno delo.

Mentorica Petra Artnak

Zlato priznanje iz Vesele šole

V sredo, 14. aprila 2021, se je Manca Lukanc pomerila v znanju iz Vesele šole. Na državnem tekmovanju je dosegla 46 točk od 50 in si tako še z dvema veselošolcema deli drugo mesto. Usvojiti zlato priznanje in dobiti drugo nagrado v tako veliki konkurenci pa ni "mačji kašelj", Manca je v to vložila veliko truda. Tudi v času pouka na daljavo je sama doma naredila več plakatov z miselnimi vzorci in tako poglobljala pridobljeno znanje.

Za doseženo zlato priznanje je prejela tudi knjižno nagrado, ki ji jo je podelil ravnatelj Jure Radišek.

Manca, iskrene čestitke in še veliko tovrstnih uspehov!

Mentorica Vesele šole Hedvika Piki

"Iz uspehov rastejo novi uspehi." (John Jakes)

Naj bralni kotiček

Na POŠ Blagovna imamo NAJ BRALNI KOTIČEK letošnjega leta! Na natečaju za naj bralni kotiček v okviru projekta Naša mala knjižnica smo namreč zasedli prvo mesto.

Kot učiteljica slovenščine se še kako zavedam pomena branja in bralnega kotička. Pogosto se sprašujem, kako učence spodbuditi, da bi z veseljem posegali po knjigah, brali in poslušali pravljice tako v šoli kot doma. Na POŠ Blagovna je učiteljica Alenka Gradišnik uredila čudovit bralni kotiček, kjer učenci v času pouka in podaljšanega bivanja v miru prebirajo in listajo najljubše knjige oziroma pravljice. Najljubše pa jim je, če beremo in listamo knjigo skupaj z njimi učiteljice, to je zanje najdragocenejši

trenutek. O zgodbah se nato vedno znova pogovarjamo, iščemo rešitve, poustvarjamo itd. Zelo so nam pri tem v pomoč tudi Ustvarjalniki, ki jih imajo učenci zelo radi, saj so v njih vedno zanimive naloge.

Prijetna ureditev našega bralnega kotička nas vedno znova vabi, da se lotimo branja.

Koordinatorica projekta NMK Alja Benkoč Sušnik

Likovno-literarni natečaj

Učenka Manca Lukanc je zmagala na likovno-literarnem natečaju, saj je v svojem spisu na izviran način upodobila pradavnino, pri čemer je kombinirala realne elemente (npr. neandertalce) z domišljijскими (živali mišjekraka, dinozavromamuti). Zgodbo odlikuje pripovedni lok, ki bralca od kontemplativnega začetka prek spoznavanja likov skozi dialoge pripelje do humornega zaključka pustolovščine in zgodbo zaokroži s kontemplativnim zaključkom.

Mentorica Alja Benkoč Sušnik

Odlični rezultati naših učencev na državnem tekmovanju Logična pošast

7. 5. 2021 je na POŠ Blagovna potekalo šolsko tekmovanje iz matematične logike, Logična pošast. Tekmovanja se je udeležilo 12 tekmovalcev od 1. do 5. razreda. Tekmovali so: Kris Žvižej, Vid Rezar, Oskar Cingl, Lukas Lavtižar, Luna Rozman, Tjaša Kolar, Žan Černoša, Aleks Berden, Ajda Markošek, Manca Lukanc, Timotej Cingl, Živa Leskovar.

Na državno tekmovanje, ki je potekalo 21. 5. 2021, se je nato uvrstilo 5 učencev, in sicer Kris Žvižej, Vid Rezar, Lukas Lavtižar, Manca Lukanc in Živa Leskovar.

Srebrno priznanje je osvojil Vid Rezar, zlati priznanji pa Kris Žvižej in Manca Lukanc, ki je dosegla izjemen rezultat, saj je zelo zahtevne naloge rešila brez napake.

Zelo dobro sta tekmovala tudi Lukas Lavtižar in Živa Leskovar.

Mentorica Alja Benkoč Sušnik

Tekmovanje v svetu glasbe

Kot v športu, tudi v glasbi potekajo tekmovanja. Sodniki ocenjujejo kvaliteto izvedbe skladbe. Tekmovalci tekmujejo v različnih kategorijah glede na starost tekmovalca. Na teh tekmovanjih tekmujejo učenci, ki hodijo v glasbeno šolo. Tako je tudi mene lani doletela čast, da me je učiteljica povabila, da se tudi jaz lahko udeležim violinskega tekmovanja.

Lani sem se udeležila tekmovanja v Trstu: Ars Nova. Zelo sem bila vesela, ko me je učiteljica vprašala, če hočem tekrovati. Na tekmovanje sem se veliko pripravljala. Imela sem veliko vaj s klavirjem in dodatne ure z učiteljico, včasih je prišla k meni domov. Ko je napočil dan tekmovanja, smo vstali ob 4. zjutraj, saj se je tekmovanje začelo ob 10. uri, pot do Trsta je pa zelo dolga. V kavarni pri bencinski črpalki smo se dobili s korepetitorjem, učiteljico in njeno družino ter z mojo prijateljico Tajdo, ki je tudi tekmovala na istem tekmovanju. Starši so se pogovorili, spili kavo in se odpravili nazaj na pot. V Trstu smo srečali še eno prijateljico Zalo. Šli smo se prijaviti in poiskati

dvorano, v kateri je potekalo tekmovanje. Imeli smo nekaj minut za vajo. Ko sem bila na vrsti, sem bila zelo nervozna. Po mojem nastopu sem pospravila violino in počakala na rezultate. Kmalu smo ugotovili, da bodo rezultati objavljeni šele zvečer na spletni strani. Šli smo na sprehod po Trstu in se odpravili na kosilo. Na kosilu smo se z mojima prijateljicama pogovarjale in se smejale. Zelo sem se zabavala. Zvečer sem pogledala rezultate. Videla sem, da sem dobila 2. nagrado. Zelo sem bila vesela, saj je bila konkurenca zelo močna, prišli so tudi iz ostalih držav.

Letos so pa vsa tekmovanja drugačna zaradi korone. Posneti moramo posnetke in jih poslati do določenega datuma. Udeležila sem se dveh tekmovanj. Tekmovanja Matije Bravničar, ki je poimenovano po Matiji Bravničarju – znanemu slovenskemu violinistu, in tekmovanja Ars Nova v Trstu, kjer sem tekmovala tudi lani. Glasbena šola letos poteka na daljavo, kar je dosti težje, saj mi učiteljica ne more dobro pokazati kako naj kaj zaigram. Na koncu smo dobro posneli posnetka za obe tekmovanji in ju poslali. Na rezultate pa še nestrpno čakamo.

Živa Leskovar, 5. c

V ŠOLI

Prvošolci radi beremo

V 1. razredu uživamo v sproščenem prebiranju bralne knjižice z velikimi in tudi že z malimi tiskanimi črkami. Kaj in zakaj radi beremo?

RADA BEREM
SNE GULČICO.

Lana Leber, 1. c

RAD BEREM KNIGE O ŽIVALIH

Kris Žvižej, 1. c

Žana Modic, 1. c

RADA BEREM KER SE VEČ
NAUČIM IN VIDIM DA JE BRANJE
ZABAVNO. RADA BEEM O
KUŽKIH

Lana Fijavž, 1. c

Aleksander Mernik, 1. c

Kaj bom, ko bom velik?

Drugošolci so nam razkrili, kaj bodo, ko bodo veliki. Pa pogledjmo!

Kaj bom, ko bom velika?
Ko bom velika, bom frizerka.
Frizerka bom, ker bom lahko
barvala lase. Vsič mi je, ko bom
lahko delala frizure.
Lahko bom strigla lase in jih
česala. Frizerka je biti zelo
lepo, ker bom uporabljala
sponke. Eva Basle

Kaj bom, ko bom velika ?

Ko bom velika, bom policiska.

Uče mi je, ko merijo hitrost.

Zabavna mi je služba.

Uče mi je avto.

Uče mi je, ko lovijo lopove.

Uče so mi obleke.

Ena Holan

Kaj bom, ko bom velik?

Jaz Vid bom učitelj drugega razreda.

Ker bi jih rad učil črke.

Rad bi jim dal račune za matematiko.

Določil bi jim igre za športno vzgojo.

Določil bi jim domačo nalogo.

Vid Rozar

Kaj bom, ko bom velika?

Ko bom velika, bom učiteljica, ker
imam rada otroke. Tola bom imela
na Blagovni. Tam jih bom lahko
učila. In ker mi je šola zelo všeč.

Ruby Horum

Kaj bom, ko bom velik?

Ko bom velik, bi bil rad gasilec.
Gasilci imajo velika tovornjake.
Tovornjaki imajo gasilsko opremo.
Gasilci rešujejo ljudi in gasijo ogenj.
Imajo različna orodja. Vsak teden imajo
gasilske vaje. Dosegli so 24 ur na dan.
Od gasilcev telefonska je 112.

Aleks Inteljski

Kaj bom, ko bom velika?

Ko bom velika, bom zdravnica,
zaradi tega, ker mi je všeč, ko
delam z injekcijo. (Zaradi tega
ko imam za sice.) Delala bom v
bolnišnici. Vseč so mi lele uniforme.
Vseč mi je rentgen ter stetoskop.
Zdravila bi vse ljudi, da
bi bili vsi srečni.
Lena Berničar.

Kaj bom, ko bom
velika?

Ko bom velika, bom policistka.
Rada bi reševala ljudi. Lahko
tipkam na računaniku. Vseelim
re, da bi lahko nosila uniformo.
Ker se lahko vozim s policijskim
avtom.

Gloria Klanjšek.

Kaj bom, ko bom velika?

Ko bom velika, bom kozmetičarka.

Ker so mi všeč podaljšani nohti. Ker mi
e všeč mega nohtov. Rada lakiram nohte in
jih urejam. Všeč so mi obleke in rada
urejam obrase. Uporabljala bom kreme,
ilice in lake.

Teja Trukelj

Kaj bom, ko bom velik?

Ko bom velik bom policist. Policisti želim biti, ker
so rad tepem in nesramni-
mi ljudmi. Ker so zelo pogum-
ni. In ker se bi rad vozil
s helikopterjem. Zelo lepe
obleke imajo.

Jan Lešnik.

Ko bom velik, bom policist.
 Lahko bom nadziral promet.
 Lahko bom varil helikopter.
 Lahko bom varil motor. Lahko
 bom gledal, kako queda avti na
 ulici. Haxnaval bom roznike,
 če vozijo prehitro.

Uškar Lingl

Kaj bom, ko bom velik.
 Ko bom velik, bom veterinar.
 Veseli me, da bom skrbel za
 krave, kužke, Da bodo vse
 živali zdrave. Tam rabim injekcije,
 zdravila, rokarice, Delal bom
 v službi blizu Dol in modri
 starbi.

Fran Ubrva

Kako sem se naučil ...

Učenci 3. c razreda so se v otroštvu naučili veliko različnih stvari. Nekatere od njih so nam predstavili.

KAKO SEM SE NAUČILA VOZITI KOLO

Kot vsak otrok sem tudi jaz imela kolo s pomožnimi kolesčki in za varnost še čelado. Vožnje z njim me je naučila mamica. Držala me je za sedež, jaz pa sem potiskala pedala. Vozila sem se pred hišo. Enkrat me je mamica spustila in sem se sama peljala nekaj metrov, a sem kmalu padla. Naslednjič je mamica kolo naložila v avto. Šli smo se voziti na igrišče. Tam mi je šlo bolje. Vozila sem se že brez kolesčkov in nisem niti enkrat padla.

Od takrat se zelo rada vozim s kolesom. Kupila mi ga je mamica. Pospravljenega imam v garaži. Ko imam čas, ga tudi operem.

Lucija Milutin

S pomladjo je prišla tudi nova učiteljica (likovni izdelki učencev 3. c razreda)

KAKO SEM SE NAUČILA KUHATI KAVO

Nekega dne me je oči naučil, kako se kuha kava. Bila sem zelo vesela. Najprej sva zavrela vodo. Nato sva pripravila skodelico za kavo, sladkor, žličko in kavo. Odstavila sva vodo s štedilnika. Vodi sva dodala sladkor, kavo in sva jo premešala. Kavo sva postavila na štedilnik, da je ponovno rahlo zavrela. Ko je bila skuhana, sem jo nalila v skodelico. Nazadnje sem še postregla očiju in mamici. Bila sta zelo ponosna in vesela.

Hana Horvat

KAKO SEM SE NAUČILA KOTALKATI

Bilo je zgodnjega jutra. Dobila sem kotalke. Zelo sem se jih razveselila. V hiši sem si najprej nadela eno kotalko in se previdno poganjala po stanovanju. Večkrat sem padla, a vztrajala, dokler nisem znala tega koraka. Šla sem ven in si nadela obe kotalki. Vzela sem dežnik in ga zaprtega uporabljala za pomoč. Naslednji dan sem znala že bolje. Kmalu sem znala že zelo dobro. Zdaj se že peljem zelo daleč.

Tjaša Kolar

Naše mame najlepše dišijo, mi pa smo se ob mislih nanje trudili opazovati in upodabljati različne linije
(3. c)

KAKO SEM SE NAUČILA PLAVATI

Najprej sem zaplavala z rokavčki. Kasneje sem poizkusila le z enim rokavčkom. Dolgo sem se trudila ostati nad vodno gladino. Potem, ko sem ujela ravnotežje, sem poizkusila še brez rokavčkov. Po dolgem času truda mi je končno uspelo.

Mila Turk

KAKO SEM SE NAUČIL ROLATI

V času, ko sem hodil še v vrtec, so me starši peljali na drsališče v tečaj drsanja. Takrat sem bil star štiri leta. Na začetku sem velikokrat padel, a je bilo vseeno zabavno. Prišla je pomlad in z drsanjem sem končal. Srečal pa sem veliko otrok, ki so se rolali. Tudi jaz sem si želel poizkusiti. Ati mi je kupil rolerje, čelado in ščitnike. Na začetku sem potreboval malo pomoči. Rolati sem se naučil hitro, saj je zelo podobno drsanju. Ko sem se že dobro znal rolati, sem se s sestro rolal okoli naselja. Najbolj zabavno mi je takrat, ko se zberemo otroci in skupaj rolamo.

Nejc Paher

Panjska končnica (Rok, 5. c)

KAKO SEM SE NAUČILA VOZITI KOLO

Kolo oziroma poganjavček sem dobila za drugi rojstni dan. Zelo sem ga bila vesela. Takoj sem sedla nanj in se poganjala z nogami. Na začetku je bilo težko ujeti ravnotežje. Kmalu mi je uspelo. Z njim sem se vozila povsod. Tudi po strmih hribih, saj me ni bilo ničesar strah. Poleti sem dobila pravi kolo s pomožnima kolesoma. Takoj sem ga preizkusila, a se nisem mogla peljati. Kolesčka sta me ovirala, zato so mi jih odstranili.

Ponovno sem sedla na kolo in se kar odpeljala.

Anastazija Gregorc

KAKO SEM SE PRVIČ PELJAL S KOLESOM

Najprej sem se naučil voziti kolo s pomožnima kolesoma. Dal sem noge na pedala, da bi se začel voziti in da bi se navadil na kolo. Kmalu mi je ati odstranil pomožni kolesi. Ati je držal kolo za sedež, jaz pa sem poganjal. Naenkrat pa me je ati spustil in peljal sem se sam. Ker tega nisem vedel, sem se kar vozil.

Kmalu pa sem kolo prerasel in si kupil novega.

Žan Černoša

KAKO SEM SE NAUČILA VOZITI KOLO

Mami in ati sta mi za četrti rojstni dan kupila novo roza-belo kolo s pomožnima kolesoma. Zelo sem se ga razveselila. Takoj sem si nadela čelado in se šla vozit. Malo me je bilo strah, ampak sem strah premagala. Ob meni je še nekaj časa hodila mami, da ne bi padla. Videla je, da se že zelo dobro vozim. Ko sem se pripeljala nazaj, mi je ati odstranil pomožni kolesi. Mami me je malo porinila. Padla sem, a se takoj pobrala in se vozila naprej. Peljala sem se še enkrat in se tako naučila voziti kolo.

Tinkara Gajšek

Jež (Maks, 5. c)

Izdelava pošastka

Učenci 5. c razreda so na tehniškem dnevu izdelovali tekstilni izdelek. Nastali so čudoviti pošastkoti.

Pust

Pustni čas je čas, ko se napravimo v pustno šemo ali maskaro. To je čas norčij in rajanja. Letošnje leto nismo mogli zaradi vsi skupaj, smo se pa zato pozabavali po razredih, kjer smo maskare seveda tudi izdelali. V 3. c razredu smo v času podaljšanega bivanja s plesom odganjali zimo in klicali pomlad.

Kako preživljamo čas v podaljšanem bivanju

Učenke in učenci se v podaljšanem bivanju veliko gibajo na prostem, tekajo in igrajo različne sprostitevne in športne igre na igrišču in v telovadnici. Še posebej v mesecu marcu, ko se je začela prebujati narava, postalo je vse topleje. Prav tako zelo radi ustvarjajo v peskovniku, v katerem pečejo najrazličnejše slaščice ali gradijo različne stavbe.

V tem šolskem letu smo sodelovali na različnih natečajih in projektih. Med njimi v projektu Naša mala knjižnica, v okviru katerega smo brali in poslušali pravljice ter na podlagi slišane ustvarjali različne izdelke. Sodelovali smo tudi v projektu Srčna pisma za male borce, v okviru katerega smo napisali in narisali srčna sporočila otrokom z redkimi boleznimi.

Za praznik mamic, 25. marca, smo se spomnili najpomembnejših žensk v našem življenju ter jim z voščilnicami povedali, kako zelo jih cenimo. Za naše zlate mamice smo ustvarili prečudovite voščilnice.

Čeprav nas je v aprilu še vedno presenetil kakšen »zimski dan«, smo se odločili, da se od zimskih motivov, ki so celo zimo krasili našo šolo, počasi poslovimo. Le-te smo zamenjali z bolj pisanimi spomladanskimi izdelki, našo brezo pa okrasili z velikonočnimi jajčki.

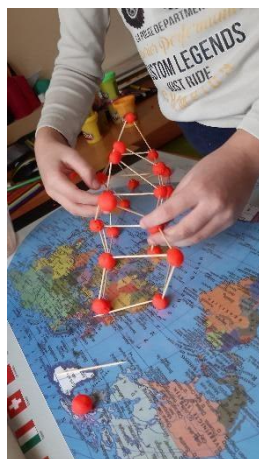

Čas korone

1. c na daljavi

NA DALJAVO V 1. C SMO:
USTVARJALI IN GRADILI ...

SE SPREMENILI V GOZDNE DETEKTIVE ...

IN DOBRO JEDLI.

Podaljšano bivanje na daljavo

Tudi v času pouka na daljavo so učenci pridno opravljali različne dejavnosti, ki so jih pripravile učiteljice in si tako popestrili popoldanski del dneva.

Še posebej radi so se prelevili v vloge kuharjev in kuharic! Pekli so razne piškote, bananine palačinke, orehove rolade in se urili v rezanju sadja.

Radi imamo živali

Obiskovalci v 1. razredu

Že tradicionalno, tretje leto, smo bili v 1. razredu deležni posebnega obiska. Tokrat nam je dan polepšala kokoš s svojimi, komaj 4 dni starimi piščančki.

Le kaj je bilo učencem ob obisku piščančkov najbolj všeč?

NIKO: »To, da sem jih božal in so mehki.«

LANA L.: »Da so bili rumeni in črni pa en kožnat.«

LANA K.: »Ko sem jih videla in pobožala.«

ŽIGA: »Ko sem jih pobožal.«

BRINA: »Da so bili tako puhasti.«

NEJLA: »Da so bili majhni.«

ALEN: »Ko smo jih imeli v rokah in smo jih lahko božali.«

TEO: »Da sem jih lahko videl in prijel.«

MATIC V.: »Da smo jih božali.«

BLAŽKA: »Da so tako mali in da koklja ni kijuvala.«

KRIS: »Ko smo jih lahko držali in božali kokoš, ki je bila mehka. Všeč mi je bilo tudi, da so bili piščančki tako mehki.«

MATIC B.: »To ko sem jih lahko božal in so bili puheci.«

ŽANA: »Ko smo jih lahko
božali.«

KAJA: »Najbolj všeč mi je bilo,
ko smo jih hranili in božali. Pa
da me niso kljunili.«

JAN: »Ko smo jih božali.«

LANA F: »Da smo jih lahko božali
in da smo lahko božali kokoško in
nas ni kljunila. Všeč mi je bilo tudi,
da smo jih lahko hranili.«

ALEKSANDER: »Ko smo jih
božali in ko je kokoška iskala
svoje mladičke.«

Moj pes

Bil je četrtek, predzadnji dan pred jesenskimi počitnicami. Mami in ati sta rekla, da gresta po sesalnik in da se vrneta čez eno uro. Minili sta dve uri in pol, ko sta prišla. A nista pripeljala sesalnika temveč Arčija. Za Arthurja je bila pot zelo dolga in mučna. Bruhal je kar petkrat. Vsi smo ga božali, a on si je želel samo počitek po naporni poti.

Od njegovega prihoda je življenje pri nas doma boljše, veselo in športno. Je res priden in poslušen.

Ajda Markošek, 4. c

Moje domače živali in moj dan na kmetiji

Imam veliko različnih živali. muci, psico, koze, krave in telička. Moji mucij je ime Shaina, psici Ajka, kozam Lisa, Black, Miki, Čarli in Snupi, kravi Muca in teličku Sivček.

V prostem času rada pomagam v hlevu, kjer nahranim koze in pujsce. Živalim odstranim gnoj, jim nasteljem s steljo (slamo ali žagovino) ter pometem hodnike. Kozo Liso sem hranila po steklenički, ker jo je njena mama zavrgla. Zdaj se z njo velikokrat igram, preden grem v hlev, in jo peljem na kratke sprehode. Zjutraj in zvečer nahranim Shaino, nato se igrava in razvajava. Ko opravim v hlevu, greva z mamico in Ajko na daljši sprehod.

Brina Brečko, 5. c

Postajam čebelarka

Zgodaj zjutraj smo šli na vikend pregledovati čebele. Pomagala sem očiju pri delu. Imela sem se zelo lepo. Naenkrat me je pičila čebela. Pohitela sem k mami, da me namaže z zdravilno kremo. Vrnila sem se k očiju. Pregledoval je že četrti panj. Na vsakem panju mora najprej dvigniti streho. S posebnim orodjem dvigne okvirček, v katerem je vosek in poišče matico. Če na okvirčku ni matice, ga razvrsti v medišče. Skupaj sva spet nadaljevala s pregledovanjem. Pomagala sem mu iskati matice in mu prinašala potrebne pripomočke za delo. Oba sva bila v čebelarških oblekah.

Ta dan mi je bil zelo všeč, ker imam rada naravo in čebele. Občudujem pa tudi očeta, ki veliko zna o čebelarjenju. Rada bi se od njega čim več naučila.

Tjaša Kolar, 3. c

Gal Lavtižar, 4. c

Potovanje v domišljijo

Nadaljevanje Miškolina

Med poukom smo v tretjem razredu v nadaljevanjih prebirali Ribičičevega Miškolina. Vsebina nas je prevzela in želeli smo poslušati tudi nadaljevanje. Ker ga pisatelj Josip Ribičič ni napisal, smo ga kar sami.

Mišina mama je prišla nazaj iz potovanja po svetu in družina je bila spet skupaj. Že prej pa se je Miškolin naučil nabirati hrano. Ko sta se z Mišo naučila potrebnega za preživetje, sta si našla svoj domek, kjer bosta živela. Miškolin in Miša sta zelo dobro skrbela zase in drug za drugega. Vsak dan sta se veselila in plesala. Ampak kar naenkrat sta si zaželela otroka. Ta želja se jima je kmalu uresničila in dobila sta punčko. Poimenovala sta jo Maša. Maša se jima je že na prvi pogled nasmehnila. Ni bilo dolgo, ko je shodila. Bila je zelo igriva in imela je veliko energije. Rada je skakala in plesala z mamo Mišo. Ker so vsi zelo dobro plesali, so odprli svojo plesno šolo Plesoče miške. Hitro se je razvedelo zanjo. Miškolin je skrbel za odrasle plese, Maša za otroške, Miša pa za mešane. Tekmovali so na velikih tekmovanjih in vsi so se zelo zabavali. Velikokrat so bili na zmagovalnih stopničkih. Ampak ena izmed drugih plesnih šol je postala zelo ljubosumna, zato so se dogovorili, da jih bodo sabotirali sredi nastopa. Sabotirali jih bodo tako, da jih bodo poizkusili poškodovati. Ker pa je eden izmed navijačev za Plesoče miške to slišal, jim je vse povedal. Miškolinova družinica je zato sestavila takšno koreografijo, da so se lahko sabotazi izognili. Ko pa je vodstvo tekme to izvedelo, je lumpe takoj diskvalificiralo. In ekipi Plesoče miške je uspelo priti na stopničke. Zato so šli s tiste tekme veseli predvsem zato, ker se ni nobeden izmed njihovih plesalcev poškodoval. Ampak čeprav so bili vsi nepoškodovani, je Miškolin sanjal, da jim ni uspelo ustaviti sabotaže in zato je še bolj skrbel za svoje učence, Miša in Maša pa tudi. Ker pa so bili celo leto tako uspešni, so se uvrstili na svetovno prvenstvo v plesu. Tudi na svetovnem prvenstvu so se dobro izkazali, zato so se uvrstili na mišjo olimpijado. Tam so imeli veliko tremo pred nastopom. Ker je bila ena izmed najboljših plesalk zelo živčna, si je sredi nastopa zvila gleženj in zato niso mogli dokončati nastopa. Najprej so bili zelo žalostni in najmanjše miške so celo jokale. Ko pa je minilo nekaj ur, so ugotovili, da je bil nastop na mišji olimpijadi velik uspeh in da se jim je izpolnila velika želja. Zato so spet vsi skupaj zaplesali. Gleženj najboljše plesalke pa je bil že boljši in poškodba ni bila tako huda. Ko so se vrnili domov, so jim v njihovem mestu pripravili veliko slavlje. Zaradi njihovega uspeha se je veliko malih mišk vpisalo v njihovo plesno šolo.

Luna Rozman, 3. c

Po poroki sta Miškolin in Miša odšla na poročno potovanje. Najprej sta obiskala morje, nato pa še gore. Ko sta se vrnila domov, sta začela graditi skupen dom. Izglodala sta si ga pod krušno pečjo zraven stanovanja Miškolinovih staršev. Miškolin je čez dan hodil v službo, Miša pa je skrbela za dom. Kmalu sta dobila malega sinčka in nato še hčerko. Otroka sta pridno rastla in kmalu je bilo treba v mišjo šolo. Še vedno je učil star mišjak, ki je učil že Miškolina in njegovega očeta. Bila sta pridna učenca tako kot njuna starša Miškolin in Miša. Vsi skupaj so srečno živeli v svojem stanovanju pod krušno pečjo.

Lukas Lavtižar, 3. c

Jaz šolska torba

Sem velika roza šolska torba. Sem Marisina torba. Z njo je življenje lepo, a včasih tudi dolgočasno. To je takrat, ko me postavi v kot njene sobe ali na hodnik blizu vhodnih vrat. Pred naslednjim šolskim dnevom me postavi pred sedežno garnituro. Ko pride v šolo, vrže name zvezke. Ko pa zaključi šolsko leto, me postavi v veliko leseno omaro. Tam sem dva meseca. To je zame zelo dolgo. V omari je dolgočasno, ker tam ni otrok, ki bi skakali okoli mene.

Marisa Obreza, 3. c

Sem Aleksova šolska torba. Pobarvana sem z modro sivo barvo. Na sprednji strani pa je slika Luke Dončiča. Aleks v glavnem res lepo skrbi zame. Vsak dan v šolo prenašam veliko listov in zvezkov. Ker imam kolesa, me Aleks velikokrat pripelje domov. Včasih me po stopnicah vleče, takrat me kar premetava in me bolijo kolesa. Doma me nežno položi ob pisalno mizo. Rada ga opazujem, ko dela domačo nalogo. Še posebej, kadar jo piše dlje časa.

Vsaj dvakrat na mesec me temeljito počisti. Zvezke zloži v moje predale. Prav tako pa tudi peresnico in knjige. Aleks gre včasih na izlet. Takrat ostanem sama doma. Pogrešam ga. Vesela sem ko se vrne, saj me lepo pozdravi.

Zelo sem vesela, da sem Aleksova šolska torba.

Aleks Berden, 3. c

Božičkove težave

Gospa božičkova je odšla v hlev, da bi nahranila jelene. Ko je prišla je videla kako se kadi iz sani, ker so se pokvarile. Rekla je: »Joj, a ob tem času!« Ravno ob istem času je nagajivi škrat Mirko tarnal, ker je ta Lojzek pojedel preveč vroče čokolade (9 kg) in potem ga je strašansko bolel trebuh. Veliko preveč je pretiraval. Božičkov pomagač Robotko je pekel piškote, a robot je pozabil na piškote in šel ven na nočno nebo. Mimo je prišel božiček in ga vprašal: »A, ne bi moral peči piškotov?« Aja, piškoti! Ko je prišel v kuhinjo je bilo vse zažgano. Božiček je rekel: »Ojoj vse gre narobe, sani ne delajo, škrat je pojedel preveč vroče čokolade in piškoti so se zažgali.« Božiček je poklical ostale škrate na pomoč. Škratu Mirku, dajo na boleč trebuh topel termofofor in robotu pomagajo peči piškote. Za konec pa še popravijo sani. Božiček je bil srečen, da se je končno lahko odpravil na pot.

Matic Mavrin, 4. c

Julija Korošec, 4. c

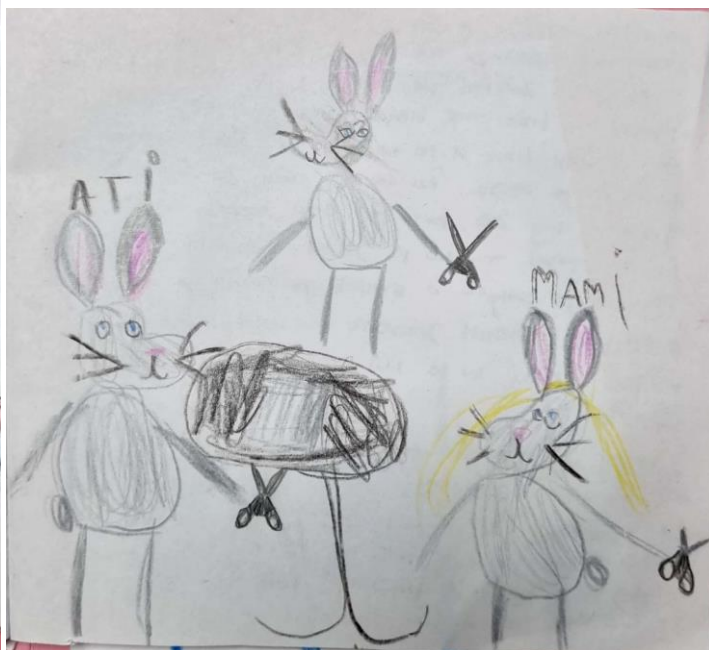
Kako Hopek praznuje božič

HOPEKOVA MAMICA JE PRIPRAVILA BOŽIČNO VEČERJO
 IZ PEČENKE IN PEČENIH JABOLK. POLEG TEGA
 JE MPRAVILA ŠE SLATO IN SLADOLE. MIHAI
 KAKO JE BILA VEČERJA OKUSNA, MAMI. TAKO
 ŽELJO SO SE MIJALI, DA SO IMELI VELIKE
 TREBUNG LE HOPEKOV JE BIL NEKOLIKO MANJŠI.
 VSI SO BILI JEJO VESELI IN ZABAVLJIVI IN
 KOHAI ČAKATI NA NISLEHJO BOŽIČNO VEČERJO.
 MAMI JE DEJALA, "VIDVA J UHTA VSE STA
 TOJOLA." HOPEK IN OOKA PA STA PI
 OVRNITA. "TUI TI SI JOJLA." MAMA SEJO
 ZASNEJALA MAMA TAKO JE. VSI SKUPAJ JO
 ŽIVJE REKU: "VSI SMO SE MIJALI."

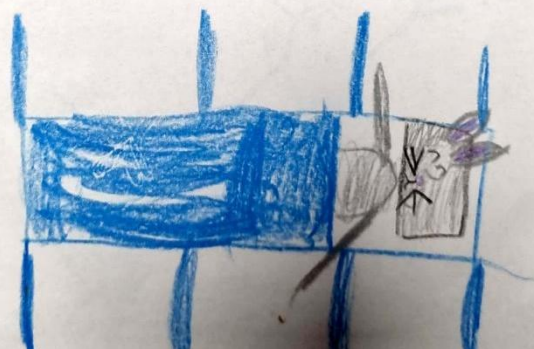
HOPK JE NALO DELA: "Kaj če ti sem, se izdajati
snežinke?" MAMA MU JE ODGOVORILA: "HOPK IDEJA. GREH
POISKAT ŠKAFJE, PAPIR IN SEDMOTST OJ. POČILNI TRAK."
HOPK SE JE SPOMNIL, DA MAMA ŠKAFJE IN SOJI
MIZI. TONČI SO SE VSI TRJE POČILI DELA. IZDELALI
SO VELIKO RAZNOVRSNIH SNJEŽINK.

KO SE JE ZNEALO JE ŽIL HOPK UTRUJEN IN JEEL SPAT.
MAMA MU JE PREBRALA TRAVJICO O KATERI JE ZASPA.
SANJAL JE O BOŽKON VASI. V NJO JE BIL VELIKO
BAMBONČI IN FIZIK TER IGRAČ. HOPK JE POZKUSITI DO
RMA. ZARVITI FIZIK, A JE NIKAKOR NI MOGET DOSEČI,
KAR SE JE ZBUDIL. KO SE JE ZBUDIL, JE UGOVIL,
DA JE V SVOJI SOBI, ZATO JE HITRO ZASPA NA ZEM
IN SE POJAL PONOVNO V DEŽETO ČUDITIH SANJ.
PONOVNO JE SANJAL O ZIMSKIH PRI GOJAH, A TOKRAT
O VELIKEM BOŽKON DREVESU Z VELIKO ZVEŽO
VELIKIMI OKRASKI IN O HILI STADKARIJ V TOVARNI
STREČE.

ZJUTRAJ KO SE JE ZBUDIL JE SKOZI OKNO ZAGLEJAL
VELIKO SVEŽE ZAPADLEGA SNEGA. "MUA, MUA, IZDELAL
BIL SNJEŽAKA" JE REKEL. POHTEL JE NA VJATRO
KAR SI JE UMIT ZOBE IN OJHTEL NA TRAVO
PREJ HISO, KJER JE KASNEJE NAREJIL SNJEŽAKA
TAKO DA JE ATJA ZAKOPAT V SNEG.

VA UU PONOVNO BO IMEL HOPK
DAN POLO DOGODIVŠČIN.

Lučka dostavlja darila

Bližal se je božič in otroci so Božičku že pisali pisma. Božiček kar ni mogel verjeti, ko je dobil en milijon pisem od otrok. Še dobro, da je imel škrate in škratinje, ki so mu pomagali pri delu. »Hitro na delo!« je govoril Božiček škratom in škratinjam. Škrati so brž začeli prebirati pisma in zavijati darila. Pri tem je zelo rada pomagala škratinja Lucija. Bila je zelo natančna. Nihče ni bil bolj natančen kot ona. Darilo je moralo biti odlično zavito. Brez vsake male napakice. Za nekatere je bilo darilo odlično zavito že z večjimi napakami, a Lucija je opazila vsako najmanjšo in njeno darilo je bilo res odlično. Božičku je bilo še posebej všeč in zanesel se je nanjo. Tudi točna je morala biti povsod in če ni bila, se je zelo vznemirjala in ni ji bilo vseeno. Vsi so jo poznali in kadar so šli z njo na pot, so pazili, da bodo točni. Lucijo so klicali tudi Natančna škratinja, Lučka, Luči in podobno. Lucija še nikoli ni dostavljala daril. Je že res, da se je peljala z Božičkovimi sanmi, ampak daril ni dostavljala še nikoli. Darila je samo zavijala in jih metala na Božičkove sani. Dostavljali so jih samo škrati. Škratinje so bile bolj zaposlene z drugimi opravki. Kdaj pa kdaj se je zgodilo, da so tudi nekatere škratinje dostavljale darila, to je bilo takrat, ko je bilo preveč dela. Ta Božič pa je bil res preveč zapolnjen z delom in Božiček je odločil, da bo samo ena izmed škratinj dostavljala darila. Zraven nje bo šel še en škrat. »Premislil bom in vam bom povedal jutri,« je dejal Božiček in vsi so nestrpno čakali, da bodo izvedeli, katera škratinja bo dostavljala darila in kateri škrat bo šel zraven nje.

Ko je bila noč, je Božiček vzkliknil: »Jo že imam! Darila bo dostavljala naša ljuba Lučka! Na njo se resnično zanesem. Točna bo in k otrokom bo prinesla lepo in odlično zavita darila. Vem, da bo! Z njo bo šel mali škrat Debelušček.« V svoji postelji se je tako domislil odlične ideje in kmalu je zaspal. Sanjal je, kako je Lučka drvela s sanmi in dostavljala darila. Zjutraj se je prebudil malo prej kot po navadi. Hitro se je preoblekel in sklical vse naokrog. Čez nekaj časa so se vsi zbrali pri Božičku in nestrpno pričakovali, kaj bo povedal in kako se je odločil. Spregovoril je in dejal: »Odločil sem se. Darila bo dostavljala Lučka in zraven nje bo škrat Debelušček. Mislim, da je tako najbolje.« Nekaj časa so bili vsi tiho, potem je prva spregovorila Lučka in njen glas je bil tresoč in tih, kot bi ji bilo pri srcu zelo neprijetno: »Velja, Božiček.« Nato so vsi šli in rekli samo: Uboga Lučka, a vseeno tudi mi mislimo, da je tako najbolje«. Vedeli so, da Lučki ni zabavno dostavljati darila. V veliki dvorani je ostal samo škrat Debelušček in

Božiček. Debelušček je vprašal: »Kam je šla Lučka? Zakaj je bila tako potrta? Božiček ali res misliš, da bo zmogla? Ne bi bilo bolje, če...« »Ne! Ona in ti boš šel pa pika! Rad bi bil malo sam. Lahko greš ven?« ga je prekinil Božiček in Debelušček je pri priči izginil. Božiček je poklical tajnika in mu rekel, naj mu pripelje Lučko. Tajnik je v hipu pripeljal Lučko in kot bi mignil bil spet na svojem mestu. »Lučka, vem, da ne bo lahko iti na sneženo pot, ampak...« je rekel Božiček in umolknil. Nekaj časa je bila popolna tišina nato pa je nadaljeval: »Ampak moraš iti, nate se res lahko zanesem in vem, da ti bo uspelo. Tudi jaz moram iti.« »No prav, potrudila se bom,« je Lučka rekla in gledala v tla. Odšla je k svojemu najboljšemu prijatelju Brunčiju, ki je zdajle ravno pisal nov recept za piškote. Bil je zadolžen za peko piškotov in to je obvladal. Nihče se ni upal pomeriti z njim, kajti spekel je najboljše piškote, kar jih je. »Oh Brunči, veš morala bom iti dostavljati darila.« je Lučka potožila. »Res? Oh, ali ti je težko? Se mar bojiš snežene poti? Ja vem, tokrat je zapadlo veliko snega. Jaz bi šel s tabo, da te ne bi bilo strah, veš?« je Brunči zmajeval z glavo in tolažil Lučko. Lučka se je nasmehnila in postalo ji je malo bolje. Brunčija je imela rada bolj kot vse druge na tem svetu. Brunčiju je rekla: »Veš Brunči, Debelušček bo šel z mano. Škoda, da ne moreš iti še ti. Ampak Debelušček je moj drugi najboljši prijatelj in zato mi ni tako težko.« »No, potem pa tako dobro. Bo pa Debelušček s tabo. Ne skrbi, vse bo v redu.« je menil Brunči in Lučko pobožal po glavi. Lučka je šla zavijati darila. Danes je bila še bolj spretna kot po navadi. Danes je v eni uri zavila kar sto daril! Tudi škrti so bili pridni, da so izdelali toliko igrač. Skupaj so zavili kar tisoč daril in Božiček je bil zelo ponosen, zato je priredil večerno zabavo.

Vsi so se začeli pripravljati na zabavo. Lučka na začetku sploh ni hotela iti, a da bi ustregla Božičku, ki je zabavo priredil še posebej zaradi nje, se je na zabavo vseeno pripravljala. V Brunčijevi sobi sta se Brunči in Lučka zabavala in hecala, da bi se oba malo razvedrila, hkrati pa sta se pripravljala na zabavo. »Ej Brunči, obljubi, da ne bova dolgo, prav?« je Lučka prekinila hecanje. »Zakaj si prekinila najino hecanje? No, vseeno. Prav, ne bova dolgo. Obljubim.« je Brunči odgovoril Lučki. »Ej, Brunči, smetano imaš na glavi!« se je Lučka pohecala in se zasmejala. Brunči je rekel: »Ja, Lučka, žal ne bom mogel iti s tabo na zabavo.« bil je tako resen, da je Lučka vzkliknila: »Kaj?! To je nemogoče!« in Brunči se je začel tako smejati, da se je smejal celi dve minuti. Lučka je zardela in se tudi sama začela na ves glas smejati, ko se ji je utrnilo, da se je Brunči hecal. »Ej, Brunči, zdaj pa si me res nahecal!« je pripomnila in se

zasmejala. »Ja, prav zares! Zdaj si mi pošteno nasedla.« se je Brunči še bolj zasmel. »No, pojdiva na zabavo, čas je že.« je Lučka rekla in z Brunčijem sta se odpravila. »Le kje sta bila tako dolgo? Zabava se je že začela!« sta zaslišala glas za seboj, ko sta hitela na zabavo. Lučka se je obrnila ter zagledala razburjenega Božičkovega tajnika, ki je imel čisto potne lase in polno seznamov v roki. Prebiral jih je in se nasmehnil. Zdaj so končno vsi prišli na zabavo. Lučka in Brunči sta se podvzela in vstopila v dvorano, kjer je bilo že polno živali. Plesali so in se zabavali. Peli so in jedli sladice vseh vrst: korenčkova pita, jogurtova polenta in špargljev narastek. Potem so imeli še čokoladno in vanilijevo torto, malinov puding in višnjevo specialieto, ki jo je naredil jelenček Skokček. »To je odlična specialiteta!« je Lučka pripomnila Skokčku in pokusila še en odličen košček. Lučka se je zelo zabavala in prav tako Brunči. Oba sta pozabila na to, da ne bosta ostala dolgo. Ko se je Brunči spomnil, da ji je nekaj obljubil, se je začel smejati in se je delal, kot da tudi on nič ne ve in se ne spomni. Šele ob polnoči, ko je bilo zabave že konec, se je Lučka spomnila, kaj ji je obljubil Brunči in takoj je šla v Brunčijevo sobo. Edino tukaj ji je bilo toplo in tukaj je bil njen pravi dom. Legla je na posteljo, Brunči pa ji je rekel: »Lučka, si zaspala? Najprej se umij in potem se lahko uležeš na posteljo ter zaspiš. Ni tako bolje?« Lučka mu je prikimala in se umila ter legla na posteljo in kot bi mignil zaspala. Brunči jo je gladil po glavi in ji pel lepo uspavanko, dokler tudi on ni zaspal.

Zjutraj se je Lučka zbudila prepozno. »Zdaj ni več jutro, zdaj je že dopoldne!« je zaklicala vsa razburjena in stekla v kopalnico ter si umila obraz. Brunči je že bedel in na Lučkino srečo je bil zajtrk že pripravljen. Sedla je za mizo in v hipu pojedla. Nato se je končno umirila in začela delati gimnastične vaje. Brunči je bral časopis in pil vročo kavo. Danes mu ni bilo treba skrbeti za piškote, saj je bila prejšnji večer zabava. Na vrata je trikrat potrkalo, ko je Brunči ravno zaprl časopis in spil vso kavo. »Kdo pa je?« je vprašal. Vstopil je Debelušček in pozdravil. »O, to si pa ti, Debelušček! Le pridi!« je Brunči povabil Debeluščka za mizo. Lučka je bila malo blede. Nikakor ji ni bilo zabavno, da bo poslušala Debeluščka, kaj je rekel Božiček in bla, bla, bla,... Samo sedla je na stol poleg Brunčija in tiho poslušala. Debelušček je povedal: »Ja, vesta, no še posebej ti, Lučka, čez dva dni boš šla dostavljati darila z mano, veš? No, naj te ne bo strah. Jaz bom s tabo. Zdaj mi moraš priti pomagati pri zavijanju daril. Počakal te bom pred vhodom. Kar v miru.« In odšel je ven. Lučka je zavzdihnila in se nato odpravila zavijati darila. Vrnila se je zvečer, ko jo je Brunči že čakal na postelji. »Živijo Lučka! Povej mi,

koliko daril si zavila? No, te bom že počakal, pojdi se umit, pa se bova kasneje pogovarjala. Prav?» je rekel Brunči in se naslonil na blazino. Lučka je storila, kar ji je Brunči naročil in prišla čisto sveža iz kopalnice. »No, kje si pa jedla kosilo?» je bilo prvo Brunčijevo vprašanje. »Ja, ob majhni mizici zraven drugih škratov in škratinj, ki so mi pomagali pri zavijanju. Si me čakal? No, nisem smela priti na kosilo. Tam sem morala jesti,« je Lučka zaspano odgovorila in se stisnila k Brunčiju. »Je že v redu,« je pripomnil Brunči in spet sta v hipu oba z Lučko zaspala. Tudi naslednja dneva je bilo podobno, ker je Lučka spet šla in se pozno vrnila domov. Tretji dan pa je napočil tisti trenutek, ko je bil Lučki in tudi Brunčiju najhujši. Lučko je bilo strah, čeprav so jo vsi tolažili. Božiček bo odšel z drugimi škрати. Lučka je sedela zraven Debeluščka in gledala, kakšna darila so na saneh: majhna, velika srednja in še polno drugih vrst. Lepa so in gledajo drug drugega. Lepo jim je. Lučka je bila tiho in gledala Brunčija, kako ji je mahal, in po licih ji je pritekla prva, druga, tretja, cel slap solz. Debelušček jo je pogladil po glavi in se stisnil k njej. »Čas je, da se odpraviva,« je pripomnil in jeleni so že čakali. Odšla sta. Pot je bila nekaj časa ravna, nato pa se je začela dvigovati in strmi hrib je bil vse bolj visok in navpičen. Naenkrat je Lučka zaslišala takšen zvok kot grmenje. Slišal ga je tudi Debelušček, saj je prihajal vedno bližje. In zgodilo se je nekaj groznega. To je bil ogromni snežni metež. Sani so se prevrnile, darila so se zavalila po hribu navzdol in Debelušček in Lučka sta se skupaj z njimi povaljala po debelem snegu. Lučka je bila tako zelo potrta kot še nikoli. Na tisoče njenih solz je razmočilo sneg. Začela je kopati in odkrivati darila, ki so bila vsa premočena. Zdaj so bila z velikimi napakami in nič več popolna. Končno sta Lučka in Debelušček našla vsa darila in jih spravila na kup. Bila sta grozno potrta in Lučka je zahlipala: »Zdaj je tako vsega konec! Še točna ne bom. Poglej Debelušček, le kako naj nesem takšna darila otrokom? Je to sploh darilo ali moker ovijalni papir, v katerem je igrača?» »Oh, Lučka zelo mi je žal. Čakaj, nečesa sem se domislil,« je zaklical Debelušček in z Lučko sta sani očistila s krpo in se odpeljala do trgovine. Imenovala se je *LEPO, ČISTO IN KOT NOVO!* Tam sta vsa darila očistila in res so bila kot nova. Zdaj je prišel nov rafal Lučkinega tarnanja: »Ne bom točna! Ojoj!«. Debelušček jo je komaj prenašal in ji govoril: »Saj boš točna, le pohiti.« In sedla sta in se peljala v miru dalje. Lučko je bilo malce strah, da bo spet kak snežni metež. Ampak ga ni bilo.

Končno so vsi spali in Lučka in Debelušček sta se lahko splazila skozi dimnik. Odšla sta tiho in počasi. Prišla sta do prve hiše in Lučka se je splazila skozi dimnik, Debelušček pa je bil predebel. Ob okrašeni smrečici je Lučka odložila pet daril za pet članov. Potem se je vrnila do Debeluščka in skupaj sta se odpravila naprej. Tako sta darila dostavila še pri drugih hišah. Ostala jima je samo še ena hiša. Tisti otroci, ki so bili v tej hiši so jima bili najljubši. Hitro sta stekla do hiše in Lučka je že splezala skozi dimnik. Stopila je do smreke in odložila darilo. Ko pa je hotela splezati nazaj skozi dimnik, je zaslišala korake, ki so se vedno bolj bližali in je pomislila: »Le kdo še zdaj bedi?«. Bila je mama, ki ni in ni mogla zaspiti. Ulegla se je na kavč, Lučke pa ni zagledala. Lučka je napisala kratko pismo za njo in za celo družino: *»Srečen in vesel božič vam želim! Božiček vas pozdravlja in zelo rad vas ima. Ker je od otrok dobil tako veliko pisem, je moral poslati tudi eno škratinjo za dostavljanje daril. In to sem jaz, ki vam pišem pismo. Lepo vas pozdravlja škratinja Lučka.«*. Pismo je odložila na mizico in tiho odšla skozi dimnik. Debeluščku je povedala, kaj je napisala, in skupaj sta se odpravila domov. Dostavila sta vsa darila in bila sta zelo srečna. Kmalu sta prišla domov. Vsi so ju že čakali in priredili največjo zabavo doslej. Zaplesali so in uživali. Lučko so hvalili in jo slavili. Tudi Debeluščka so metali v zrak in ga slavili. Božiček pa je bil najbolj ponosen. Ko je izvedel, kakšna nesreča se je pripetila, je bil še bolj ponosen na Lučko in Debeluščka. Zahvalil se jima je in ju nagradil z nagrado. Ta nagrada je bila posebna. Bila je najlepša in najboljša. To je bil objem Božička. Lučko in Debeluščka je Božiček stisnil k sebi in bil radosten in vesel. Vsi so rajali in peli ter se veselili. Celó Brunči je pripravil posebno specialiteto. To je bila posebna torta, ki jo je spekel čisto sam. Bila je iz višenj, breskev in čokolade. Biskvit je bil čokoladen, nanj pa so bile položene višnje in breskve. Potem je bila gor še ena plast biskvita, ki je bila zopet zapolnjena z breskvami in višnjami. Vse skupaj je bilo prelito s tekočo temno čokolado. Posuto je bilo z mrvicami in raznimi dodatki. Bilo je tako dobro, da se je nisi mogel najesti, zato pa je Brunči naredil kar tri izvrstne specialitete. Zabava je trajala dolgo v noč, dokler niso čisto vsi postali grozno zaspani in se odvlekli do postelje. Zjutraj se je Lučka prebudila precej zgodaj. Razmišljala je, kako se imajo vse družine lepo.

In res, v družini, ki je bila Lučki najljubša, so se že otroci na vse zgodaj zbudili in vriskali od veselja, ko so dobili darila. Ob okrašeni smrečici jih je čakalo polno daril. Odpirali so jih in se razveselili vsake igrače.

Očka in mama pa sta našla pismo in ga prebrala. Vsi so poslušali in se še bolj veselili. V vseh hišah je bilo podobno. Škratinja Lučka in vsi ostali, ki so se že prebudili, so se veselili in peli, ter se imeli zelo lepo.

Od takrat naprej je tudi Lučka dostavljala darila z Božičkom prav vsak božič.

Rok Lilek, 5. c

Sladka šola

Maja Fendre, Julija Korošec, Manca Lukanc in Urban Mezgec, učenci 4. c razreda, so se letos ponovno zbrali skupaj in ustvarili čudovito zgodbo z naslovom Sladka šola. V taki šoli bi se pa vsi z veseljem učili!

1. poglavje

VRTINEC

Nekega jutra se Kaje ni dalo zbuditi. Ponavadi se je zbudila še prej kot mami in ati. Njena sestra Eva pa je vedela, zakaj Kaja ne more vstati. Sinoči je namreč Kaja odvedla Evo k skrivnemu vhodu. Tam ji je pokazala dvorano, ki se je imenovala Sladkorna votlina. Kadar je bila Kaja žalostna, se je vedno rada prišla v dvorano potolažit. Sicer pa je rada hodila tja med prostim časom. Tukaj so sem in tja hodili sneženi možje, tudi kadar je bilo poletje. Delali so sladolede, pekli piškote in še druge najrazličnejše vrste slaščic. Kaja in Eva sta jih imeli zelo radi. Ko sta odšli iz dvorane, je bila že polnoč, a Eva zjutraj ni bila zaspana. Končno so Kajo zbudili. »Kaja, kako pa to, da nisi mogla vstati?« jo je razburjeno vprašala njena mami Katja. Kaja se je takoj spomnila, kaj je počela včeraj. »Mami, na stranišče moram!« je rekla Kaja. »Že spet spreminjaš temo!« je ježno rekla mami. Eva jo je prosila, da gre v kuhinjo pripraviti zajtrk. Kaja se je vrnila v sobo in videla, da mame ni bilo več tam. Oddahnila si je. Kaja je poklicala Evo k sebi in ji rekla: »Razmišljala sem, da bi blizu najine hiše ustanovili Sladko šolo. V njej bi se namesto matematike, slovenščine in drugih predmetov učili recepte za različne vrste slaščic.« »Zato pa imava dvorano, ki si mi jo včeraj pokazala,« je Eva odvrnila Kaji. »Ja! To dvorano bova spremenili v Sladko šolo!« ji je odgovorila Kaja. »Hmmm, ni slaba ideja,« je čez nekaj časa rekla Eva. Tedaj ju je mami poklicala na zajtrk. »Greva na zajtrk,« je Kaja zaklicala Evi. Skupaj sta odšli v kuhinjo. Takoj, ko sta prišli dol, je mama vprašala: »Kaj sta počeli tako dolgo?« »Ni važno!« je odrezavo rekla Kaja. »Mami, lahko greva z Evo ven?« je vprašala Kaja, ko sta obe pojedli. Mama jima je odvrnila: »Dobro, a samo za 15 minut.« Odgovora pa ni bilo več, saj je Evo in Kajo pogoltnil vrtinec! Mami je kmalu ugotovila, da Eve in Kaje ni in je vsa razburjena in žalostna odšla poklicat svojega moža Roberta, ki je bil v kleti, in mu povedala, kaj se je zgodilo. Robert je že hotel poklicati policijo, a je prišel nek čarobni ptiček, ki je znal govoriti in rekel: »Hčerki se bosta vrnili ob pravem času. Brez skrbi!« In že ga ni bilo več. Starša sta se začudeno pogledala in nato zaupala ptičku, čeprav sta bila še vedno vsa iz sebe.

2. poglavje

PREČUDOVITA DEŽELA SANJ

Nato sta starša odšla v hišo. Eva in Kaja pa sta se znašli v vrtincu, tako močnem vrtincu, da je uboga Eva oslepela! Naenkrat ni videla nič več. »Kaja, Kaja!« je hlipala Eva in se oklepala svoje Kaje. Kaja je ugotovila, kaj se je zgodilo, in tudi sama ni vedela, kaj bi. Vrtinec je postajal vedno močnejši. Končno je ponehal in Kaja in slepa Eva sta prišli v DEŽELO SANJ. Tako čudovita dežela! Kaja je gledala od navdušenja. Takrat pa se je spomnila na ubogo Evo, ki je zaradi groznega vrtinca oslepela in zdaj ni videla dežele sanj, ni videla najlepše dežele na vsem svetu! »Eva,« je rekla Kaja »ne vem, kaj naj naredim! Komaj 5 let si stara in jaz 10 in ti si oslepela! Oh, ta nesrečni vrtinec!« Kaja je bila žalostna. Po licih ji je pritekla krokodilja solza in padla točno v Evine lepe oči. Takrat se je Eva obrnila proti Kaji in videla. Gledala je s široko odprtimi očmi! Videla je skoraj boljše kot Kaja in vriskala od sreče in veselja! Kaja se je na moč razveselila in prijala Evo za roko. Eva je pogledala naokoli in videla prečudovito deželo. »Prečudovita dežela!« je rekla Eva. »Ja, prečudovita!« je dodala Kaja. »Vama je res všeč?« sta zaslišali glas za seboj. Za njima je stal debeli, prijazni sneženi mož. Eva in Kaja sta se obrnili in se prestrašili. »Prestrašil si naju,« je rekla Kaja. »Oprostita,« je rekel sneženi mož in se jima predstavil: »Sem sneženi mož Snežko.« »O, živijo Snežko. Lepo te je videti. Jaz sem Kaja in to je moja mlajša sestra Eva.« je odvrnila Kaja. »Poznam vaju že, ker je naš snežak, ki ga kličemo Neotesani Tepček poslal po vaju vrtinec. Res mi je žal. Oprostita.« je rekel Snežko. »A, zato se je vse to zgodilo,« je rekla Kaja »ampak zakaj ste naju sploh potrebovali?« »Glej, Kaja,« je rekel Snežko »še posebej tebe smo potrebovali. Ti si sanjala in sanjaš čudovite sanje o svoji prečudoviti šoli, ki si si jo sama izmislila. Se spomniš Sladkorne votline? Tu bo vse, kar si z Evo želita! Ustvarili vama bomo novo šolo, Sladko šolo! Mi smo uresničevalci sanj otrok! Vse nam lahko povesta in zaupata! Zdaj bomo delali samo za vaju! Za Evo in Kajo!« Kaja ni vedela, kaj bi rekla. Tudi Eva ne. Na ves glas sta zavriskali od sreče, se smejali in se zahvaljevali, objemali sta sneženega moža, ki ju je razveselil s svojimi prijaznimi besedami! Kaja je rekla: »NAJLEPŠA IN NAJBOLJŠA DEŽELA SANJ!!!!« Snežko je dodal in vprašal: »Res je najlepša dežela sanj. Vama jo razkažem?« »Ja!« sta rekli Eva in Kaja in Snežko je privolil. Pokazal jima je dvorano tort. Zelo je bila velika. V njej so pekli samo torte in nič drugega. Pekli so jagodne, čokoladne, smetanove, malinove, češnjeve, bananine, višnjeve, pomarančne,

breskove, mešane, domišljajske, vesele, praznične, čarobne, carske in še druge odlične torte. Pekli so jih sneženi možje, ki so jim rekli Tortni možički. Kaji in Evi je bilo zelo všeč. Bilo je podobno kot v Sladkorni votlini. Sneženi možje so hodili sem ter tja in pekli slaščice. Tu pa je bilo drugače to, da je bilo lepše, da je bilo več sneženih mož in več slaščic ter večji prostor in bolj je dišalo in skratka vse stvari so bile boljše in slastnejše.

Nato je Evo in Kajo Snežko pospremil v tovarno sladkornih avtomobilov. Avtomobili so imeli sedeže iz vroče čokolade, posuti pa so bili z rjavim sladkorjem. Ventilator je pihal snežinke iz bele čokolade. Namesto goriva je puhala črna čokolada. Gume so bile iz trde karamele, ki je bila tako dobra, da se je nisi mogel najesti. Zavore so bile narejene iz sladkih kislic. Dele avtomobila si lahko odlomil in poskusil, a so takoj nastali novi. Avto se je lahko vozil po gorah, cestah, zraku in vodi. Od zunaj je zgledal precej majhen, a ko sta Eva in Kaja vstopili vanj, je bil velik kot hiša. Notri si lahko tudi prespal, če si želel. Lahko si tudi kahal in prebival v njem. Kajo je zanimalo, ali se v tej deželi kaj zrediš, in Snežko je odvrnil, da si vedno čisto takšen, kot si bil in se ne moreš zrediti. Eva pa je vprašala: »Kaj pa starša? Pogrešata naju in kaj, če naju do jutri ne bo?« »Ko pri tvojih starših mine minuta, tukaj mine tisoč let! In v tej deželi se nikoli ne postaraš!« je odvrnil Snežko. Kaja je predlagala, da malo preizkusijo sladkorni avtomobil. Snežko in Eva sta se strinjala ter se usedla poleg Kaje v avto in skupaj so se odpeljali. V avtu si bil čist, čeprav je bilo vse iz sladkarij in tudi gume so bile čiste, saj se je cesta spotoma spreminjala v sladke bele penice. Evi in Kaji je bila vožnja res zelo všeč. Čez eno uro so prispeli nazaj do tovarne sladkornih avtomobilov in šli v sobo, kjer naj bi Eva in Kaja spali. »Ali je to sladkorna postelja?« je vprašala Eva, ko je zagledala predmet podoben sladkorni postelji. »Lahko bi rekel tako, a po pravem se ji reče sladostelja« je odgovoril Snežko. Evi in Kaji je bila sladostelja zelo všeč. Blazina je bila izdelana iz sladkih penic, jogi iz želeja, odeja pa iz sladkornih kislic. Legli sta v posteljo in zaspali. Ko si glavo položil na blazino, nisi mogel imeti nočnih mor, temveč si sanjal samo o sladkarijah.

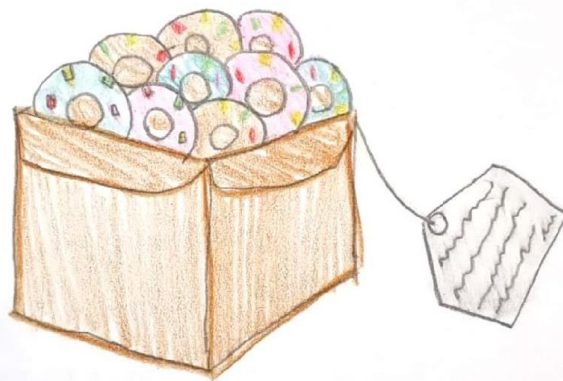

3. poglavje

ZLOČINCU ZA PETAMI

»Kaj! Zakaj je velika škatla s sladkimi dobrotami prazna?!« je vsa razburjena rekla Eva, ko se je zbudila. Kaja je stopila iz sobe in zagledala čokoladne stopinje, ki so vodile do vhodnih vrat. Skupaj sta prihiteli do Snežka in mu povedali, kaj sta videli. Snežko je začel ukrepati. Tudi sam je bil pravi detektivski strokovnjak. Ko je videl stopinje, se je malce prestrašil in njegov obraz je postal resen in zaskrbljen. Odšel je v sladkorni laboratorij, da bi ugotovil, kdo je ukradel sladke dobrote. Teh stopinj pa niti najboljši aparat v laboratoriju ni prepoznal. Začelo ga je močno skrbeti. Svoje pomočnike je poslal na preiskovalno akcijo. Tudi pomočniki niso nič odkrili. Preden so šli spat, so nastavili eno veliko škatlo sladkih dobrot. V kot stene so postavili kamero. Snežko je bil prepričan, da bo to delovalo. Eva in Kaja sta zjutraj videli, da škatle s sladkimi dobrotami ni. Poklicali sta Snežka, da si skupaj ogledajo posnetek na kameri. Snežko je ugotovil, da je zločinec pomočnik najzlobnejšega prebivalca blizu dežele sanj. Ime mu je bilo Mark, delal je pri Grenkovohunčku, najzlobnejšemu prebivalcu tod okrog. Ta je namreč kradel skoraj povsod, a nikoli ga niso mogli ujeti, da bi ga spravili v zapor. Snežko je na srečo vedel, kje živi, zato so se hitro odpeljali do njegovega gradu. Ko so prispeli tja, Grenkovohunčka ni bilo doma. Videli so prazno škatlo z dobrotami in ni bilo smisla čakati na Grenkovohunčka, zato so se praznih rok odpravili domov. Naslednji dan je Neotesani Tepček prišel pokazat novo slaščico, ki jo je sam izumil. Vsem je bila zelo okusna. Kaja je naenkrat dobila izvrstno zamisel. Domislila se je, da bi uporabila te slaščice, zato da bi Grenkovohunčka spravili v zapor. Najprej bi v slaščice dali uspavalo. Nato pa bi jih nastavili Grenkovohunčku. Snežko in Eva sta se strinjala. Načrt jima je bil zelo všeč. Čez nekaj časa so v slaščice vstavili uspavalo in jih hitro nastavili Grenkovohunčku. Ponoči je pomočnik Mark zagledal slaščice in eno poskusil. Uspavalo ga je in zjutraj ga je Grenkovohunček našel na tleh. Zagledal je slaščice in jih povohal. Imel je zelo dober in občutljiv vonj, zato je prepoznal veliko vonjav. Zavohal je uspavalo. Ugotovil je, da nekdo vohuni za njim. Hotel se je maščevati, zato je slaščice spremenil, da so imele čisto drugačen videz. Zraven slaščic je položil tudi listek, na katerem je pisalo, da Snežkov prijatelj pošilja posebne slaščice, namreč Grenkovohunček je ugotovil, da je uspavalne slaščice podtaknil Snežko. Odpravil se je do Snežka in neopazno nastavil slaščice. Snežko je res mislil, da mu je to poslal njegov prijatelj, zato jih je poskusil. A na srečo mu ni bilo nič, kajti v

slasčice so dali uspavalo, ki uspava samo Grenkovohunčka. A vseeno pa je okusil isti okus, kot ga imajo slasčice Neotesanega Tepčka. Neotesanega Tepčka je prosil, da mu izdelava uspavalo, ki uniči vonj in tiste slasčice ne moreš več vonjati. Kmalu je bilo uspavalo narejeno. Sneško ga je vbrizgal v slasčice in jih skupaj z Evo in Kajo odnesel h Grenkovohunčku. Grenkovohunček je skupaj z Markom poskusil slasčice. Oba sta zaspala in Sneško ju je z Evino in Kajino pomočjo odpeljal v zapor. Ko so prišli domov, so jih tam vsi čakali in priredili so zabavo, kjer je bila velika pojedina. Nazdravili so na to, da so obračunali in končali z Grenkovohunčkom in njegovim pomočnikom.

4. poglavje

ZGRADIMO SLADKO ŠOLO

»Kaj, ko bi začeli z gradnjo Sladke šole?« je zjutraj vprašala Kaja. »Ja! Super zamisel!« je odgovorila Eva in odgriznila kosček čokovaflejina. »Kaj ješ?« je vprašala Kaja. »Še eno dobro slasčico, ki se ji reče čokovaflejina,« je odgovorila Eva. Tudi Kaja jo je poskusila in dobila idejo, da bi to bila odlična slasčica za malico v Sladki šoli. Snešku je bila ideja zelo všeč. Odločil se je, da bodo Sladko šolo zgradili iz sladkarij. Poklical je pomočnike, da bodo pričeli z gradnjo. Vzeli so nekaj čokovaflejinov in jih začeli polagati drug na drugega. Otrdili so jih s karamelo. Nato so nanj položili velik donut za okno. Vsa okna so morala imeti tudi prečke, uporabili so slane palčke. Vrata so bila narejena iz več velikih plasti sladko mavričnih kislic. Za prvo plast strehe so uporabili čokoladne piškote, za drugo pa jabolčni zavitek. Vse skupaj pa je bilo prekrito s sladkorno peno. Stene učilnic so bile otrjene s trdo čokolado, mize in stoli pa iz biskvita obdanega s piškoti. Na vsaki mizi je bila posoda s sladkimi penicami, da se bodo lahko otroci med odmorom posladkali.

Pri pouku si bodo lahko sami izbrali, kateri predmet hočejo imeti. Seznam predmetov je izgledal takole:

GUM... petje pesmic o slaščicah

ŠPO.... štafetni igrz (prinašanje slaščic na glavi), sladki poligon

MAT... računanje s slaščicami

SLJ..... govorni nastop (učenje receptov)

TJA angleške besede slaščic

DRU... spoznavanje slaščic po svetu

NAR... delanje slaščic iz narave (med, kislica, vršički), poskusi s slaščicami

LUM... okraševanje slaščic, paka slaščic

ARR... programiranje igrice, risank in filmov o slaščicah

Kmalu je bila šola končana. Kaja in Eva sta si zelo želeli, da bi starša prišla v deželo sanj. Snežko je napisal pismo staršema, in sicer da ju Kaja in Eva vabita v deželo sanj ter ju lepo pozdravljata. Medtem so Snežkovi pomočniki začeli graditi prizidek k njegovi hiši, da bo dovolj prostora tudi za starša, če bosta prišla v deželo sanj. Snežko je pismo teleportiral na naslov staršev, ki sta ga odprla in prebrala. Nato se je pred njima pokazal teleportal in sporočilce:

Dežela sanj, 5. 5. 2040

Draga starša!

Če hočeta priti k Evi in Kaji, torej v deželo sanj (vse vama bomo razložili, kako je prišlo do tega, da sta Eva in Kaja v deželi sanj), stopita v tale teleportal.

Pozdravčke vama pošiljamo,

Snežko, Kaja in Eva

Starša sta se razveselila in naredila, kakor je pisalo v sporočilcu. Teleportiralo ju je v Evino in Kajino sobo. »Mami! Oči!« sta zaklicali Eva in Kaja in staršema skočili v objem. »Vse vama bom razložil,« je rekel Snežko, ko je vstopil v sobo. Starša sta ga poslušala in ko je končal, so si skupaj odšli pogledat prizidek, ki so ga zgradili za starša. Starša sta bila zelo navdušena nad njim. Čez teden dni je začela delovati tudi Sladka šola. Vsem otrokom so poslali vabila za vpis v šolo. Kmalu je v deželi sanj bilo kup otrok, ki so vsak dan hodili v Sladko šolo in vedno prišli veseli in srečni domov. Sladka šola je bila vsem najboljša šola na svetu.

Ilustracije: Manca Lukanc

*Storiji: Manca Lukanc, Kaja Fendric,
Julija Korošec, Urban Mezgec*

Štorklja Mija in štrk Maks

Poglavje 1 – Nova štorklja

31.8. 2013 se je izvalila mala štorklja Mija. Imela je očeta, a je že umrl. Mija je imela enega brata in eno sestro. Bratu je bilo ime Miha, sestri pa Maša. Mija, Maša in Miha so skupaj odraščali in nekega dne so razprli krila in vzleteli. Mama Mateja je bila ponosna na njeni hčerki in sina. Maša je letela in našla gnezdo in štrka. Miha je letel in našel gnezdo in štorkljo. Le Mija ni našla ne gnezda ne štrka. Po parih mesecih sta Miha in Maša že imela svojo družino. Mija je letela in letela, a ni našla ničesar.

Poglavje 2 – Novi prijatelj Maks

Nekega dne je Mija letela in našla užaljenega štrka Maksa. Mija se je predstavila in Maks se je predstavil. Mija je potolažila Maksa. Maks si je opomogel in postala sta prijatelja. Mija in Maks sta se vsak dan skupaj igrala in spala. Bila sta nerazdružljiva prijatelja. Enkrat sta se lovila po zraku. Nekoč sta letela nad oblake in se igrala. Maks je tudi kdaj goljufal in takrat se je Mija razjezila. Letela sta nad morjem in se dotaknila vode s perutmi.

Poglavje 3 – Maks in Mija se zaljubita

Maks pogleda Mijo in Mija pogleda Maksa in kar na enkrat se zaljubita. Ne želita si priznati v koga sta. Igrata se igro resnica ali izziv. Vedno rečeta izziv, ker si nočeta priznati v koga sta, še posebej Maks. Nekega dne si skoraj priznata. Na valentinovo si priznata, da sta drug v drugega.

Poglavje 4 – Maks in Mija sta skupaj

Maks in Mija sta si naredila gnezdo in Mija je po parih mesecih dobila tri otroke. Poimenovala sta jih Mark, Maja in Megi. Vsi otročički so se skupaj igrali in odraščali in tudi oni so nekega dne razprli krila in vzleteli tako kot njihova mama in oče.

Pišemo, pesnimo

STRAŠNI BIK

Bil nekoč je neki bik,
ki imel je dvajset pik.

Strašno, strašno!

Bil je strašno velik in rumen,
po palcih pa celo zelen.

Strašno, strašno!

Kar po dveh nogah je hodil
in z rogovi vsakega zabodel.

Strašno, strašno!

To je pesem moje domišljije,
zdaj pa konec vragolije.

*Anastazija Gregorc, 3. c s
sestro*

KROKODIL

Bil nekoč je velik krokodil.

Strašno, strašno!

Vse kar je ujel,
je takoj požrl.

Strašno, Strašno!

Vsakdo se ga je bal.

Strašno, strašno!

Dokler ni od starosti umrl.

Strašno strašno!

Žan Černoša, 3. c

REKLAMA

zakaj ima travnik tako
lepo zeleno obleko?

zato, ker jo kupuje v trgovini
pri čričku modričku
trgovina pri čričku modričku
je najboljša v naravi

vsa oblačila so stkana
iz travnih niti

njihove šivilje pa so
muhe, pajki, čebele
in druge travniške živali

Tjaša Kolar, 3. c

Nik Rezar, 4. c

ŠKATLA

Bila je škatla.
Za škatlo je bila še ena škatla,
manjša.
Za manjšo škatlo je bila še
manjša škatla,
škatlica, ta je bila res
najmanjša.

V njej so bili papirčki.
Za papirčki so bili še
eni papirčki,
manjši.
Za manjšimi papirčki so bili še
manjši papirčki,
ti so bili najmanjši.

Pod njimi je bilo pismo,
v katerem je pisalo:
»Rada te imam.«

Mia Bajde, 5. c

VIRUSI

V največjem virusu je virus,
v tem virusu je še manjši virus.

V manjšem virusu je še en virus,
v njem pa je najmanjši virus.

V najmanjšem virusu je celica.
Ta celica pa povzroči,
da se nam zares slabo godi.

Gašper Kolar, 5. c

Živa Leskovar, 5. c

Rok Lilek, 5. c

BLAGOVNA

Blagovna, vodi me,
kamor hoče srce.
Do Malgaja in naprej še,
vodi me Blagovna.

Skoraj raj si, ti naša Blagovna,
velika igrišča in veliko smeha.
Tu osnovna šola skriva svoj
zaklad,
stara si kot sonce,
mlajša kot pomlad.

Blagovna, vodi me,
kamor hoče srce.
Do Malgaja in naprej še,
vodi me Blagovna.

Le spomini še živijo,
učenost stara, trda, neizprosna.
Živahni učenci v tvojih so klopeh,
dobri učitelji, solza v očeh.

Blagovna, vodi me,
kamor hoče srce.
Do Malgaja in naprej še,
vodi me Blagovna.

Ko vstaja jutro, slišim klice iz
daljave,
otroški smeh spominja me na
dom tam nekje.
In ko se vozim po betonskih
magistralah,
mislim nate le, nate le.

Blagovna, vodi me,
kamor hoče srce.
Do Malgaja in naprej še,
vodi me Blagovna.

Rok Lilek, 5. c

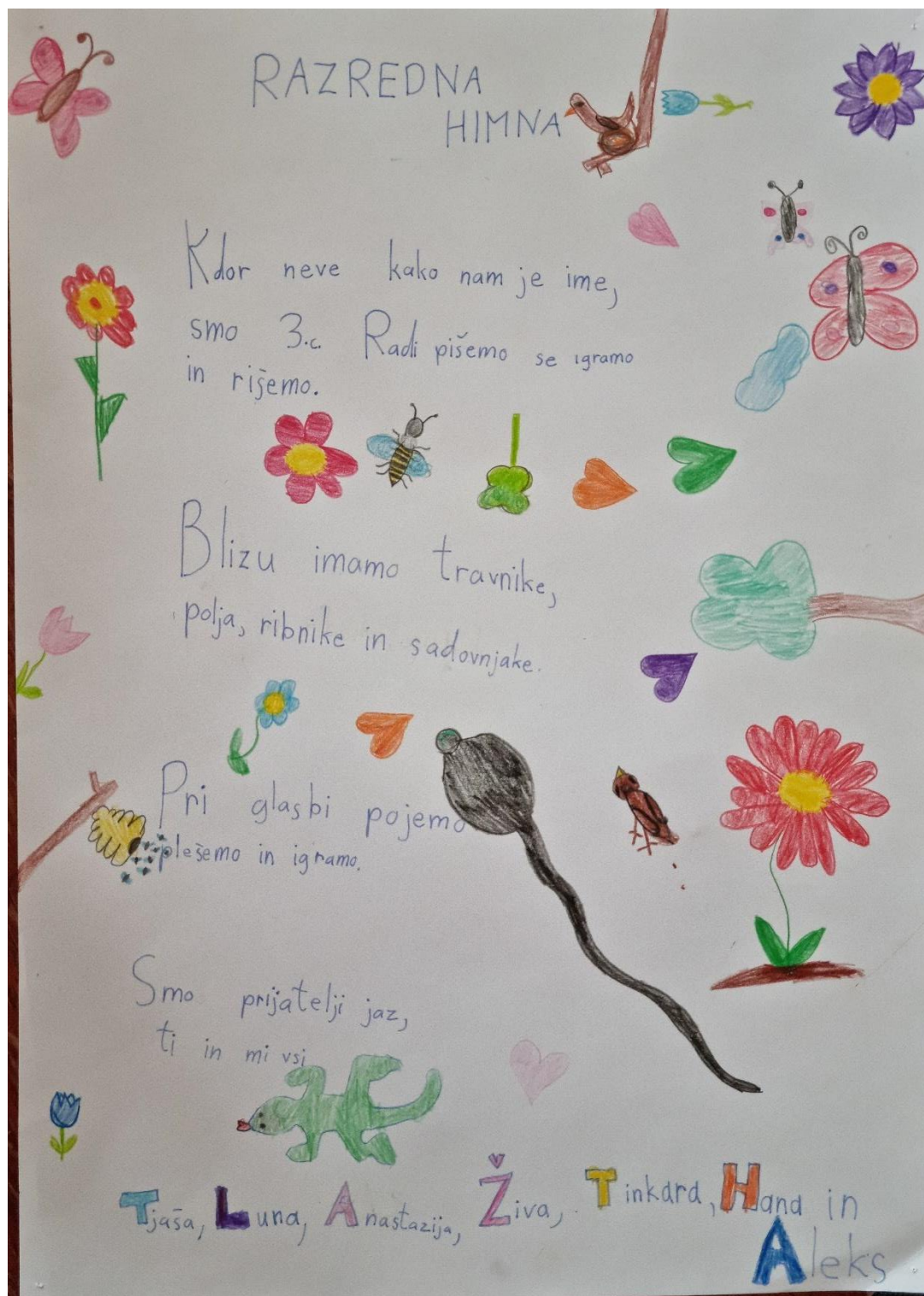

Luka Žlof, 5. c

Brina Brečko, 5. c

Razredna himna

3.0

8.9.

Mi smo tretji špageti.
Se učimo in veselimo.
Radi se imamo radi se igramo.
Vse naredimo kot je treba.
Mi smo pa prijatelji

Lucija
Mila

Marisa

Žan

Neja

P.

Lukas

~~Neja~~

Razvedrilo

Učenca Gašper Kolar in Živa Leskovšek sta predstavila nekaj zanimivosti o cesarskem pingvinu. Vabljeni, da si preberete.

Samci in samice so podobni po obsegu in višini in dosežejo do 122 cm višine ter teže med 22 in 45 kg. Po zgornji strani je modro siv, spodaj bel, s črnim podvratjem ter z bleščečima se rumenima podušesnima lisama. Ima črno glavo in zatilje, črne oči ter dolg in šilast črn kljun.

Sredi antarktične zime se zberejo v velike kolonije in potujejo proti notranjosti. Take skupine lahko štejejo tudi do 30000 glav. In to brez hrane, ker morejo valiti jajca. Marca, ko se druge živali odpravijo proti severu, da bi se izognile antarktični zimi, se Cesarski pingvini selijo na jug. Pozimi Antarktiko obdajajo velikanske gmote morskega ledu, ki lebdi na oceanu najjužnejšega dela Zemlje. Kljub ledenemu mrazu si cesarski pingvini prav ta kraj izberejo za parjenje in valjenje.

Vse druge živali, celo pingvin, odidejo, še preden se antarktična zima prav začne. Vališča pingvini poiščejo v zavetnih dolinah in ozkih ledenih gora.

V koloniji si v času parjenja vsak samec in samica najde svojega partnerja. Po dvorjenju in paritvi samica izleže eno jajce in ga zaupa svojemu samcu. Gnezdenje v tem pustem, z ledom prekritem svetu ni težavno, saj cesarski pingvini ne spletajo gnezd. Samec položi pol kilograma težko jajce na nart. Prekrije ga z valilno gubo. To je kožna guba, ki ni poraščena s perjem.

Mladič cesarskega pingvina

Samec cesarskega pingvina varuje jajce oba meseca hladne antarktične zime, od maja do junija. V zavetju očetovega toplega telesa je jajce varno pred ostrim mrazom zunanjega sveta.

Samica pa se medtem odpravi hraniti v morje. Vrne se čez približno dva meseca, tik preden se mladič izvali. Perje, maščoba in drugi načini prilagoditve navadno ohranijo odrasle pingvine pri življenju, saj v tem času ne zaužijejo niti grižljaja.

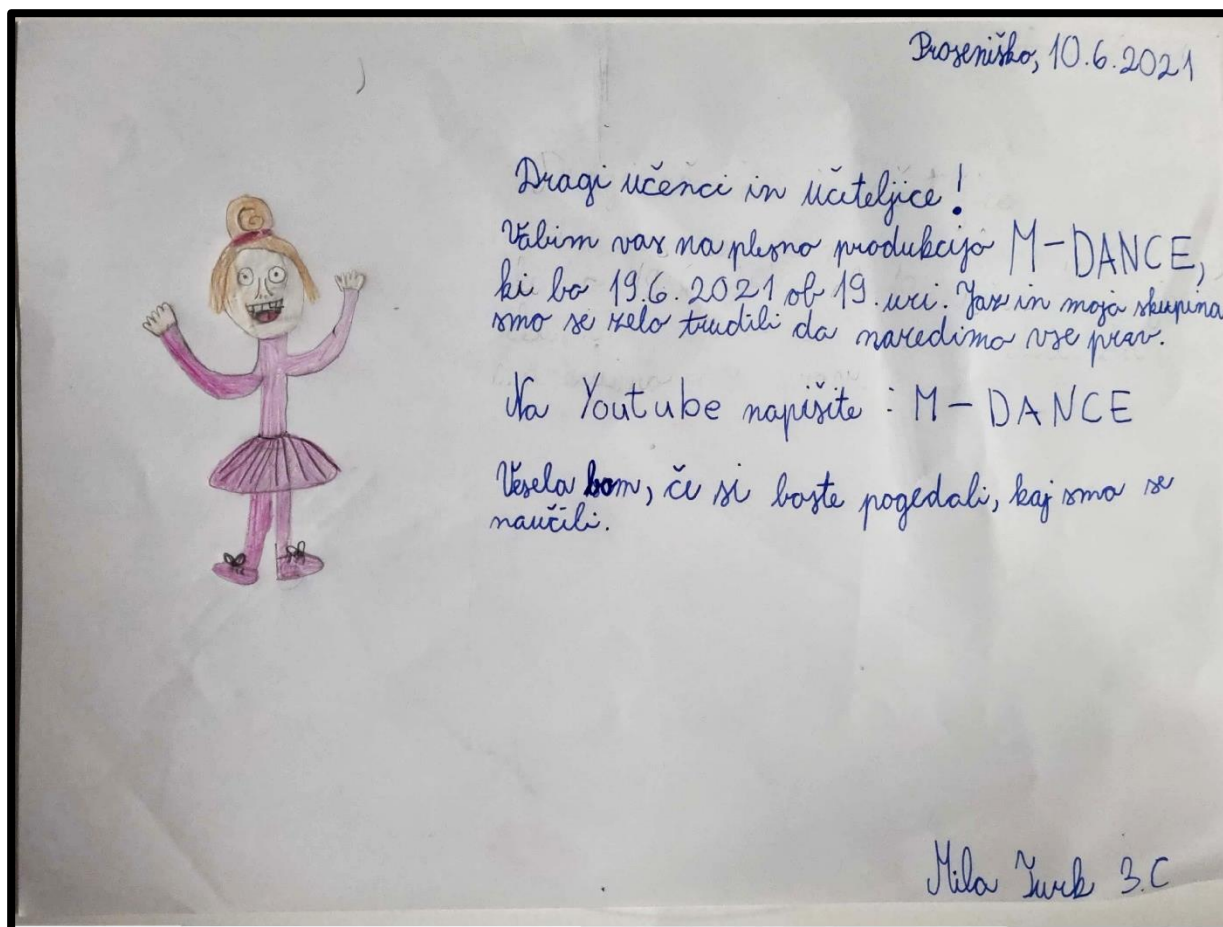
»Ko človek gleda pingvine, se zdi vse tako preprosto,« pravi Gerald Kooyman, biolog, ki je opravil že prek 30 raziskovalnih izletov na Antarktiko. »Ko jih nekaj časa

opazujemo, kar pozabimo, kako neverjetni so, vsaj dokler se vreme ne spremeni in veter zareže do kosti.« Ob izredno nizkih temperaturah in bičanju vetra cesarski pingvini vzdržujejo prijetno toploto, tako da se stisnejo v gruče. Gručo oblikuje več sto ali celo tisoč samcev, ki se stisnejo skupaj in se nato neprestano premikajo, tako da počasi krožijo od mrzlega obrobja do tople sredine, kjer ni vetra.

Neki znanstvenik je vso zimo opazoval te osupljive ptice. Pravi, da je prav presenetljivo videti 10.000 pingvinov v eni sami tihi gruči. Temperatura v njenem središču lahko doseže celo 25 °C. Ko se skupina loči, lahko opazovalci, če stojijo dovolj blizu gruče, čutijo, vohajo in celo vidijo vročino, ki je kakor zid pare. Pingvini stojijo skupaj izredno tesno. Tako je tisti, ki pride iz sredine, zaradi pritiska ostalih ptic nekaj trenutkov kvadratne oblike.

Vabilo

Izdala POŠ Blagovna
Gradivo zbrale učiteljice POŠ Blagovna
Avtorica likovnega izdelka z naslovnice: Luna Rozman, 3. c
Uredila in oblikovala: Tea Fideršek
Lektorirala: Alja Benkoč Sušnik

Proseniško, junij 2020